

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. В. 10.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С. Ж. С.

Членове: В. Й. М.
Г. П. Й.

при участието на секретаря Н. Ц. К.
като разгледа докладваното от Г. П. Й. Въззивно гражданско дело № 20211300500422 по описа за 2021 година

С решение №284/02.07.2021 г. по гр.д.№1849/2020 г. по описа на Районен съд-В. е предоставено упражняването на родителските права върху детето В. Б. С.а с ЕГН: ***** на майката Д. И. М. с ЕГН***** и е определено местоживееенето на детето В. Б. С.а с ЕГН: ***** на адреса на майката Д. ИВ. М. с ЕГН***** в гр.В.

Определени са лични контакти на В. Б. С.а с ЕГН: ***** с бащата Б. АТ. СМ. , ЕГН: *****, както следва: през първите шест месеца от влизане в сила на решението всяка втора и четвърта седмица събота и неделя от месеца, без преспиване, от 10.00 ч. до 14.00 ч. на съботния и на неделния ден на територията на гр.Видин и в присъствието на майката на детето или друг член на разширеното семейство, през следващите шест месеца всяка втора и четвърта седмица събота и неделя от месеца, без преспиване, от 10.00 ч. до 14.00 ч. на съботния и на неделния ден на територията на гр.В., без присъствието на майката. През следващата една година, бащата има право да взима детето всяка втора събота и неделя от месеца, с преспиване, от 10.00 ч. на съботния до 14.00 ч. на съботния и на неделния ден на територията на

гр.В., както и две седмици през лятото, които да не съвпадат с платения редовен годишен отпуск на майката. След изтичането на годината, бащата ще има право да взема детето всяка втора събота и неделя от месеца от 17.00ч. на петъчния ден до 18.00ч. на неделния ден, както и 30 дни през лятото, които да не съвпадат с платения редовен годишен отпуск на майката, Коледните и Новогодишни празници през нечетните години, Великденските празници през четните години, за рождения ден на детето 24 ноември през четните години за три последователни дни от 09.00 часа на първия /преди рождения ден/, до 18.00ч. на третия ден/ след рождения/, за рождения ден на бащата 01.06. в нечетните години за три последователни дни от 09.00ч. на първия /преди рождения ден/до 18.00ч. на третия ден/ следващ рождения/, както и по всяко друго време по взаимна и предварителна уговорка между родителите.

Осъден е Б. АТ. СМ. , ЕГН: ***** да заплаща на детето В. Б. С.а с ЕГН: ***** чрез неговата майка и законен представител Д. ИВ. М. с ЕГН:***** месечна издръжка в размер 250.00 лева, считано от предявяване на исковите претенции на 24.11.2020г., считано до десето число на месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва при забава за всяка просрочена вноска, до настъпване на обстоятелства, водещи до изменение, отпадане или прекратяване на основанието за заплащането и, като се вземе предвид извършеното плащане на 150.00 лева на 09.11.2020г. Отхвърлен е иска в останалата част до пълния претендиран размер.

Осъден е Б. АТ. СМ. , ЕГН: ***** да заплати на детето В. Б. С.а с ЕГН: ***** чрез неговата майка и законен представител Д. ИВ. М. с ЕГН:***** издръжка за минало време за периода 24.11.2019г.- 23.11.2020 г. в размер 224.00 лева, ведно със законната лихва за просрочие, считано от 24.11.2020г. до окончателното издължаване.

Осъден е Б. АТ. СМ. , ЕГН: ***** да заплати на Държавата по сметка на ВРС ДТ върху присъдения размер на издръжката в размер 360.00 лева и върху размера на издръжката за минало време в размер 50.00 лева.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от Б. А. С. ,с постоянно местожителство гр. С. ,чрез адвокат И. И. от Софийска адвокатска колегия, със служебен адрес С. в частта,в която е определен режим на лични отношения между Б.С. и детето В. С..Обжалва се решението и в частта на размера на определената издръжка,която Б.С. е осъден да

заплаща за в бъдеще, както и размера на определената издръжка за минало време.

Поддържа се ,че решението в обжалваните части е необосновано, неправилно, незаконосъобразно и постановено при допуснати съществени процесуални нарушения.

Твърди се ,че Видински районен съд бил постановил решение с ограничен режим на контакт между бащата и детето без да изложи достатъчно обосновани аргументи и доводи за това. Съдът априори бил изложил твърдение, ”че личните отношения между родителя, на когото не са предоставени родителските права, по начало трябва да става в неговото местожителство или местопребиваване в зависимост от това, къде живее родителят, който упражнява родителски права.” Такава зависимост нямало. Съдът бил длъжен да подходи конкретно за всеки отделен случай и в зависимост от доказателствата да определи режим, който е в интерес на детето. Висш интерес на детето било да поддържа отношения и с двамата родители. Връзката с родителя, на когото не са предоставени родителските права, трябвало да е пълноценна и да не бъде излишно ограничавана.

Поддържа се ,че Съдът бил определил режим на контакт между бащата и детето през първите 6 месеца от влизане в сила на решенето, бащата да взима детето всяка втора и четвърта седмица събота и неделя от месеца без преспиване от 10.00 часа до 14 часа на съботния и на неделния ден на територията на град Видин и в присъствието на майката на детето или друг член на разширеното семейство. В тази част решението било необосновано. Нямало мотиви от страна на съда относно необходимостта от допускане прилагането на защитни мерки по смисъла на чл.59 ал.8 от СК с въвеждането на задължително присъствие на майката или трето лице при контакта между бащата и детето. Подобна мярка като защитна мярка съдилищата прилагали когато имало събрани доказателства по реда на закона, че родителят представлява заплаха за детето или някакви други причини, които да налагат това. Присъствието на майката или друг член на разширеното семейство при контакта между бащата и детето не се основавало на никакви доводи от съда. Не били събрани никакви доказателства, че бащата представлява някаква заплаха за детето, за да бъде определен режим на контакт в присъствието на майката, още по- малко в присъствие на друг член

на разширеното семейство. Режимът, така както бил определен ,създавал необосновано повече проблеми,отколкото да ги решава.С този режим се създавал допълнителен източник на недоразумения и спорове между родителите. Освен всичко друго създавала се възможност между родителите или друг член от семейството на майката да възникват спорове къде точно в град В. да бъде осъществяван контакта-на открито,в заведение, хотел и пр. и кой от тях ще избира мястото.

Отделно от това този режим създавал пречки той да бъде спазван,така както е определен,за да бъдат постигнати резултатите,които се целят.Бащата следвало да пребивава два пъти месечно за времето от 10 часа на съботния ден до 14 часа на неделния ден на територията на град Видин или пък да изминава по 211 километра в едната посока от София до Видин и обратно в два последователни дни два пъти месечно.Това очевидно били мерки,поставени от съда,които не могат да бъдат спазвани.

По изложените по- горе съображения не би могъл да бъде споделен като правилен и разумен определения 6 -месечен срок,в който бащата да осъществява контакт с детето отново всяка втора и четвърта седмица събота и неделя от месеца без преспиване от 10.00 часа до 14 часа на съботния и на неделния ден на територията на град В. без присъствие на майката.

Сочи се ,че съдът бил определил режим режим както следва: „През следващата година,бащата следва да има право да взима детето всяка втора събота и неделя от месеца с преспиване от 10 часа на съботния до 14 часа на съботния и на неделния ден на територията на град В..” Това,което бил написал съдът в решението по начина,по който го е написал ,нямало никакъв смисъл.Ако се прилагало буквално написаното излизало,че бащата ще вземе детето във втората събота от месеца в 10 часа на този ден до 14 часа на съботния ден,така както е написано и от 10 до 14 часа на неделния ден.На въпроса кога ще е преспиването на територията на град Видин нямало разумен отговор от съда .Този режим освен всичко друго бил два пъти по-ограничен от първоначалния в първата една година/ 6 плюс 6 месеца/, когато бащата имал право да взима детето два пъти месечно. Нямало отговор от съда защо това е така. Нямало мотиви първо защо се ограничава времето

до един път месечно във втората година от влизане в сила на решението и второ защо контактът на бащата с детето трябва да е на територията на град

В.

По изложените съображения решението в тази част следвало да се отмени изцяло като необосновано, незаконосъобразно и неправилно.

Ищецът Б. АТ. СМ. предлагал да бъде определен режим на контакт между него и малолетното му дете един път месечно за времето от 17 часа на петъчния ден до 18 часа на неделния ден,когато той се задължавал да върне детето в дома на майката и 30 дни през лятото във време,което не съвпадат с годишния отпуск на майката.Поддържа се ,че такъв режим е в интерес на детето,което да поддържа редовен личен контакт с бащата при обстоятелството,че родителите живеят в различни населени места,които са отдалечени на повече от 200 километра едно от друго,че такъв режим е изпълним и разумен .

ВКС имал трайна практика при определяне на режима на контакт между родител и дете в случаите ,когато двамата родители живеят на различни места,значително отдалечени едно от друго.

ВКС, 3-то гр.отд. по реда на чл.290 от ГПК бил постановил в решение № 18/02.02.2016г. по гр.д.№ 250/2015г.,в което приемал,че „ конкретния режим на контакти между бащата и детето трябва да е съобразен с обстоятелството,че те живеят в различни населени места в страната,които са доста отдалечени.. „,както и че досега детето е на три години и пет месеца.. ..”.ВКС бил отчел,че естествената потребност на детето била да общува с двамата си родители и съдът следвало да предостави най-широка възможност за общуване.Изхождайки от тази принципи ВКС бил определил режим на контакт по правилата на чл.58 ал.8 т.2 от СК всяка първа събота и неделя от месеца от 10 часа на съботния ден до 18 часа на неделния ден с право на преспиване....”

Иска се да бъде отменено решението в обжалваната част и да се постановите друго,в което да бъде определен режим на контакт между бащата и детето един път месечно за времето от 17 часа на петъчния ден до 18 часа на неделния ден,когато той се задължава да върне детето в дома на майката,както и 30 дни през лятото.

Иска се да бъде отменено решението в частта ,в която е определена издръжка в размер на 250 лева месечно,считано от 24.11.2020 година и издръжка за минало време в размер на 224 лева за периода 24.11.2019г-

24.11.2020 г. Решението в тази част било необосновано и неправилно и моля да бъде отменено и на ищеца да бъдат присъдени разноски.

Съдът неправилно бил определил общият размер на средствата за издръжка на детето в размер на 500 лева.

Мотив на съда при определянето на този размер бил приемания от МС праг на бедност, който за 2020г. е 363 лв., а за 2021г. 369 лева.

Прагът на бедност, който се определял ежегодно от МС, нямал нищо общо с размера на средствата, които са необходими за издръжката на един човек, в случая на дете на три години и половина. Линията на бедност била монетарен показател за идентифициране на бедните в обществото с цел разработване на държавната политика в областта на доходите и определяне на еднократни мерки за социална защита с оглед нуждите на хората с трайни увреждания, при изчисляването на добавки, надбавки и пр. при трудоустрояване. Ето защо решението в тази част било необосновано. Необосновано съдът приемал, че ищецът има повече от един недвижим имот, който би могъл да продава или отдава под наем. Съдът не бил отчел, че притежаваните имоти, извън жилищния такъв в кв. "Дианабад", бл. 4, ет. 3, ап. 14, който е ипотekiран, са обременени с право на ползване в полза на трети лица и че въззивникът Б.С. притежава ограничена собственост без възможност да продава или настанява наематели и да получава доходи от тях.

Законът задължавал съда да определя издръжката в зависимост от възможностите на родителя, съгласно нормата на чл. 142 ал. 1 от СК.

Видински РС бил приел, че размерът на трудовото възнаграждение на Б.С. е 1130 лева, съобразно представените писмени доказателства. Съдът бил приел, също въз основа на писмените доказателства, че същият изплаща задължение в размер на 381.71 лева във връзка с ипотека върху притежавания от него имот.

Съдът не уважил възражението на С., че заплаща издръжка на пълнолетния си син, който е редовен студент, както и че съпругата му е бременна и очаква раждането на дете през настоящата година.

Дари и да не бъдат зачетени задълженията на ищеца към пълнолетния му син и дори и да не бъде отчетено предстоящото раждане на дете, като се извадят от дохода от трудова дейност на С. от 1130 лева задълженията му към банката от 381.71 лева месечно и размера на определената издръжка в

решението от 250 лева месечно, то неговия личен доход възлизал на 498.29 лева т.е. с два лева по-малко от 500 лева,който съда бил определил като необходими средства за издръжката на дете на три години и половина.

Съдът при постановяване на решението не бил отчел възможностите на бащата Б.С. да заплаща издръжка в размер над минималната такава по смисъла на чл.142 ал.1 от СК и бил постановил един необоснован съдебен акт,който следвало да се отмени и да бъдат присъдени на ищеца направените разноски.

Иска се да се постанови съдебно решение,с което да бъде определена издръжка за малолетната В. С.а в минималния размер както за в бъдеще,така и за минало време,съобразно нормата на чл. 142 ал. 1 от СК за съответните периоди.

На следващо място се сочи,че при постановяване на оспорваното решение Видински районен съд бил допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, което на самостоятелно основание водело до отмяната му.

Съгласно нормата на чл.59 ал.6 предложение първо от СК, към което препращала нормата на чл.127 ал.2 от СК ,съдът изслушвал родителите при решаване на въпросите относно упражняването на родителските права и режима на контакт между родителите и децата.Изслушването било задължително ,а не факултативно и липсата му водела до съществено нарушение на съдопроизводствените правила.В този смисъл била трайната и непротиворечива практика на ВКС.Така е в решение № 137 от 14.10.2020г. по гр.д.№ 4830/2019г. на ВКС,постановено по реда на чл.290 от ГПК.В доклада по делото,оформен с определение от 20.04.2021г.съдът не бил разпоредил изслушване на родителите във връзка със спора относно режима на контакт между бащата и детето, нито пък било извършено такова в рамките на съдебното дирене.Ето защо решението следвало да бъде отменено като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и на Б.С. да бъдат присъдени направените разноски.

Депозиран е писмен отговор от Д. ИВ. М. чрез адв. и пълном.Р.Д. гр.В.,в който се изразяват подробни доводи относно правилността на първоинстанционното решение.

Видинският окръжен съд ,след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните ,прие за установено следното :

Исковете са с правно основание чл.127, ал.2 от СК.

Пред Районенн съд-В. е подадена искова молба от Б. АТ. СМ. с адрес в гр.С. против Д. ИВ. М. с адрес в гр.В. за определяне режим на личен контакт с детето В. Б. С.а. Сочи се, че ищецът е баща на В. родена през 2017г. Родителите живеели заедно преди и след раждането на детето в гр.С. По-късно ответницата се установила да живее в гр. В. с детето. Твърди се, че се е случвало да бъдат отказвани контакти на бащата с детето.

Иска се да бъде определен режим на лични контакти всяка втора и четвърта седмица, от 18.00ч. на петъчния ден до 18.00 ч. на неделния ден с преспиване в гр. С. в дома му, както и един месец през лятото, Коледните празници през нечетните години, Великденските празници през четните години, Новогодишните празници -четните години, за рождения ден на детето- четните години,, за три дни. Предлага месечна издръжка в размер 150.00 лева.

В срока за отговор ответницата е подала такъв и е предявила насрещни претенции за предоставяне упражняване на родителски права върху детето, за издръжка за бъдеще време в размер на 300.00 лева, и за минало време в размер на 200.00 лева за периода от 01.11.2019 г. до 14.10.2020 г. и за осъществяване на личен контакт с детето всяка първа и трета събота от месеца от 10.00 ч. до 14.00ч. на територията на гр.В. до навършване на 7 години на детето, в присъствието на майката или друг близък познат, на когото детето има доверие. Излага се, че детето е на 3 години, предложеният контакт с постоянно пътуване от В. до С. и обратно е прекалено обременителен и не е в интерес на детето, което трудно понася пътуванията. Същото е силно привързано към майка си, която се е грижила сама за него от раждането до момента, както и към роднините си по майчина линия, които ежедневно подпомагат майката в грижите за В.. След раздялата на страните през 2019 г. бащата не бил изпращал средства за издръжката на детето, с месеци не бил търсил детето То почти не познавало баща си и нямало изградена трайна връзка на привързаност и доверие.

С оглед данните по делото Окръжен съд-В. съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Безспорно е че, страните са родители на малолетното дете В. Б. С.а с ЕГН: *****, видно и от представеното удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт №1512/29.11.2017г.,..

От изготвения социален доклад от Д"СП"В. /л.64-65 от делото/се установява, че жилището , в което се отглежда детето в гр.В. от 2019г., е собственост на бабата и дядото по майчина линия. Детето и майката обитават най-голямата стая с осигурено детско креватче, обзавеждането е с необходимите вещи и уреди за бита. Детето разполага с много играчки, тротинетка, велосипед. През зимата отоплението е на твърдо гориво. Условието за отглеждане на детето са отлични. Майката има завършено виешо образование, с две образователни степени и работи в община В. с възнаграждение около 700.00 лева и редовно работно време. Подпомага се и от ОСЗ при ДСП В. на основание ЗСПД. От удостоверение от 11.11.2020г. от „Влавес“ ООД С. се установява, че за периода 11.2019г. до 05.2020г. ответницата е получила брутно трудово възнаграждение в размер на 1937.50 лева.От 05.2020г. до 10.2020г е получила брутно трудово възнаграждение от община В. в размер на 4 244.78 лева, видно от удостоверение от 09.11.2020г. В грижите за отглеждане и възпитание майката се подпомага от родителите си. Детето е общително и комуникативно. Разказва за ежедневието си, чувства се спокойно в присъствието на близките си, привързано е силно към майката, всичко правят двете заедно, сутрин я изпраща на работа. Социалният работник излага, че детето е много привързано и към бабата и дядото по майчина линия. Споделила, че дядо може всичко, връзва и реши косата и, слага и ластички и фиби, облича я, храни я, когато е хубаво времето излизат в парка. Детето е заобиколено от обич, нежност и внимание. Майката демонстрира желание и загриженост детето да живее в здравословна и благоприятна среда и да се чувства добре.

От социален доклад от Д"СП"С. се установява,че бащата има желание да поддържа пълноценен контакт с детето,работи на трудов договор към „ЧЕЗ Б.“ АД с трудово възнаграждение 1130 лева. Осъществява контакт с детето посредством видео интернет връзка. По негови думи ,виждат се редовно по този начин по няколко пъти в седмицата. Няма данни за материално-битовите

условия в жилището , в което живее бащата на бул. „... Видно от Удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на акт 0030/13.03.2021г. от община Столична, ищецът е сключил граждански брак с М. Т. с която, видно от амбулаторен лист №00086625.05.2021г. от ДКЦ Св.С. ЕООД очакват дете.От представеното пред въззивната инстанция удостоверение за раждане е видно ,че детето е родено на 29.08.2021 г.

От уверение № 465/12.11.2021г. на СУ „“ се установява, че синът на ищеца А. Б. С. с ЕГН ***** е записан за учебната 2020/2021г. в първи курс , редовно обучение. Видно от Удостоверение от 10.02.2021 г.от „ЧЕЗ Р. Б. „АД за доходите на ищеца, същия за периода 11.2019г. до 10.2020г. е получил брутно трудово възнаграждение в размер на 18 565.89 лева.

В с.з.на 27.05.2021 г. са разпитани свидетелите Б. Б. М.,К. И. К.,В. В. . и В. Н. М. ,съществената част от показанията на които са отразени в мотивите на първоинстанционния съд.Свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели в съществената си част не си противоречат, кореспондират с писмените доказателства и съдът ги кредитира.

Видно от НА за покупко-продажба на недвижим имот №49, нот.д.44/2020г. на Нотариус № 049 от РНК ,район на действие СРС, НА за дарение на недвижим имот №26, н.д.№ 325 53/93г. на Нотариус при СРС и справка от Агенция по вписвания за ищеца , същият има недвижими имоти 2 бр. в гр.С., в с.Б., общ.А., в с.К.,общ.М. който факт не се отрича от ответника.От извлечение от сметка по договор за кредит 25010 на ОББ АД, е видно, че ищецът погасява кредит с краен срок март 2040г. от около 375.00 лева месечно. Видно от представени платежни документи, за периода 01.11.2019 г. до предявяване на иска на 14.10.2020г. ответникът е изпращал средства за издръжка в размер 2000,00 лева, което разделено за исковия период за издръжка за минало време представлява 166.70 лева месечно. Отделно е изпратил 250.00 лева за Нова година и за 1- ви юни.На 09.11.2020 г. , след предявяване на иска е изпратил 150.00 лева.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира следното от правна страна:

Искът по чл. 51 ал.4 от СК е правен способ за разрешаване на разногласията между родителите относно упражняването на родителските

права при промяна на обстоятелствата. В това производство, което по своя характер представлява съдебна администрация на граждански отношения, съдът не се ръководи от желанията на единия или другия родител, а от интересите на децата.

Предоставянето на упражняването на родителските права върху детето е израз на грижата за всестранна защита на неговия интерес. Ефикасността на защитата на детето и на положението му се предпоставя и от тези обстоятелства, свързани с нововъзникналите права и задължения на родителите по повод задължителното спазване на мерките относно упражняването на родителските права и задължения, вкл. по повод на определените привременни мерки, по чл. 127, ал. 3 СК. Като предоставя упражняването на родителските права върху детето на единия родител и определя мерките за лични отношения с другия, съдът администрира граждански правоотношения. Касае се за акт на спорна съдебна администрация на тези отношения - относно начина за осъществяване на признати и гарантирани от закона материални субективни права, който не засяга - не отрича и не признава - съществуването им. Производствата на спорна съдебна администрация са част от уредените в ГПК производства, наред със защитно-санкционните и охранителните. Защитно-санкционните производства въздействат върху гражданските правоотношения, когато са накърнени и възстановяват законосъобразното им развитие; охранителните съдействат на гражданските правоотношения, а тези на спорна съдебна администрация ги управляват (администратират). В горният смисъл е Решение № 64 от 20.02.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1398/2011 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Ф. В. Не се касае за общ исков процес ,в който са приложими правилата на Част втора ГПК ,включително и предявяването на насрещен иск, поради което последният е недопустим в производствата по администриране на гражданските правоотношения ,в които е засилено служебното начало ,задължаващо съда служебно да следи за интересите на детето .

Мерките, с които се уреждат личните отношения между детето и родителя, който не упражнява родителските права, винаги следва да са конкретни и да улесняват правилните отношения на детето и с двамата родители /р. по гр. д. № 1879/71 г. и по гр. д. № 28/72 г. на второ г. о. на ВС/. Те трябва да обезпечават колкото е възможно по-широк контакт на детето с

родителя, който не упражнява родителските права, освен ако поведението му не поставя детето в опасност. Родителите имат еднакви права и задължения към детето и когато ги упражняват в негов интерес, няма основание да се ограничават тези им права. Общуването на детето с всеки от родителите съдейства за правилното му възпитание и следователно е в негов интерес, а не във вреда /р. по гр. д. № 433/73 г. на второ г. о. на ВС/. ВКС приема в задължителната си практика /напр.в Решение № 291 от 9.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 115/2012 г., III г. о., ГК, докладчик съдията М. И./ ,че контактите на детето с който и да е от родителите му не могат да се ограничават от здравословни причини ,промени в начина на живот на детето /тръгване на детска градина или училище и пр./ ,а само от причини ,свързани с неизпълнение на родителските задължения от страна на някой от родителите .

Според задължителната съдебна практика, формирана в Постановление № 1 от 12.XI.1974 г. по гр. д. № 3/74 г., Пленум на ВС, за да се изменят мерките относно упражняването на родителските права е необходимо съществено изменение на обстоятелствата, което засяга ефективността на избраните мерки и поставя въпроса за вземане на нови мерки съобразно с изменените обстоятелства. Изменението може да засяга обстоятелствата, при които са определени мерките и са взети предвид във влязлото в сила решение, но могат да бъдат и нови, или да са обстоятелства, които се отнасят до мярката и нейната рационалност, т.е. от значение са както измененията, засягащи обстоятелствата взети предвид във влязлото в сила решение, така и измененията, които произтичат от загубилите смисъл или променени на практика мерки по упражняването на родителските права. По вътрешното им съдържание новите обстоятелства могат да имат различни проявни форми - изпадане в невъзможност на родителя, на когото е оставено детето за отглеждане и възпитание, да упражнява родителските права поради тежко заболяване, осъждане на лишаване от свобода за продължителен период от време, трайно напускане пределите на страна без добри възможности за устройване на детето в чужбина, влошаване на условията на живот при този родител, изгубване на родителския авторитет или фактическа неспособност на родителя да се справи с лоши прояви на детето, докато другият родител е в състояние да повлияе положително върху възпитанието и съзряването на детето, встъпване на родителя в нов брак, или заживяването му с трето лице, което създава усложнение и проблеми при отглеждането на детето и други

подобни. Във всички случаи съдът е длъжен да обсъди дали обстоятелствата се отразяват на положението на детето и на ефективността на същите, спрямо неговото правилно отглеждане и възпитание. Съзнателното задържане на детето след влизане в сила на решението за личните контакти не съставлява основание за нови мерки в полза на виновния за това положение родител.

Съдът не може да определи адекватни мерки относно упражняването на родителските права и личните отношения на детето, без да съобрази необходимите мерки за преодоляване на родителското отчуждение, готовността на родителите да ги приложат и поведението им в хода производството по делото, особено ако такива мерки са предприети в друго производство или са препоръчани от експерта и съдът ги намира полезни. Неосъзнаването от родителя на вредните последици за детето от родителското отчуждение, несъдействието или активното противопоставяне срещу мерките за преодоляване на този психологичен проблем и отсъствието на готовност за продължаване на работата за преодоляването му, са показателни за отсъствието на родителски и възпитателски качества у съответния родител.

Съдът е длъжен да съобрази отсъствието на тези качества у единия или у двамата родители, за да определи съдържанието на мерките относно упражняването на родителските права, както и да определи при какви условия да се осъществяват личните отношения на детето с другия родител и в каква степен да бъдат разширени или ограничени .

По делото не се спори относно произхода на детето . Не се спори и че страните са живели до 2019 година заедно в гр.С., като през януари са се разделили и ответницата с детето се е преместила да живее в гр.В. в дома на родителите си. По отношение на упражняването на родителските права и местоживеенето на детето при майката липсва спор, поради което предявената насрещна претенция в тази част следва да бъде уважена.

Спорът е относно това каква да бъде продължителността и вида на личните отношения на бащата и детето и как да се определят период или дни, в които родителят може да вижда и взема децата, включително през училищните ваканции, официалните празници и личните празници на детето, както и по друго време.

Във въззивната жалба се развиват подробни доводи относно това ,че

определеният режим на лични отношения е неправилен и неразумен, че не се налага присъствието на майката или друг член на разширеното семейство при осъществяването на личните контакти на бащата с детето. Твърди се, че районният съд не бил изложил мотиви към своето решение. Въззивната инстанция намира тези доводи за неоснователни поради следното:

Районният съд е определил режима на личните отношения на бащата и детето, като е изходил от:

- обстоятелството, че детето живее в гр. В. а бащата в гр. С.
- с оглед на пола и възрастта на детето - момиче, на 3 години и половина;

- обстоятелството, че детето не е поддържало контакт с бащата от година и половина освен във видео връзка и че детето няма към бащата изградена връзка на доверие и привързаност;

- силната привързаност на детето към майката

- отдалечеността на населените места, в които живеят детето и бащата.

Определеният режим на лични контакти ще даде възможност за възстановяване на нормално функционираща връзка родител-дете и за създаване на комфортна и хармонична емоционална и психологическа среда за детето, в която и двамата родители да имат активна роля в живота му.

Правилен е изводът на районния съд, че поддържането на личните отношения между детето и родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права, поначало трябва да става в местожителството на детето в зависимост от това, къде живее родителят, който упражнява родителските права, тъй като рязката смяна на обстановката и продължителното пътуване могат да предизвикат стрес и дискомфорт у детето, особено в по-ниска възраст. Това, разбира се, не е пречка част от личните отношения да се осъществяват и на друго място. С оглед горното въззивната инстанция намира за правилен вотива на районния съд, че следва да бъде определен период, в който детето да се адаптира, като постепенно се разширява родителския контакт, за да се избегне психически и емоционален дискомфорт и рязка смяна на ежедневието и обичайните и очаквани дейности, с които детето В. е свикнала. От друга страна, не се установява, че жилището, в което живее понастоящем ищецът, е подходящо за пребиваване на малко дете, тъй като, видно от свидетелските показания на майката на ищеца

,жилището няма акт 16, няма парно, спират тока и че на жилището, в което възнамеряват да се преместят ищецът с новата си съпруга и бебето им, предстои ремонт, като няма данни в какъв срок ще бъде извършен.

Предлаганият от бащата режим на лични отношения въззивната инстанция намира за неудачен, тъй като предполага продължително извеждане на детето извън привичната семейна среда ,с продължително пътуване /около 500 км.в двете посоки/.От събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин,че към настоящия момент няма изградена емоционална връзка и доверие на детето към бащата и че детето е много силно привързано към майка си и нейните родители ,които полагат ежедневни грижи за него.Установява се ,че детето все още не възприема баща си като такъв.С оглед на гореизложеното съдът намира ,че извеждането на детето извън привичната за него семейна среда и извън кръга на хората,които обича ,продължителното пътуване и поставянето му в среда на непознати хора ще породии у детето без никакво съмнение стрес и дискомфорт .

ОТНОСНО ИЗДРЪЖКАТА

Във въззивната жалба се изразяват подробни доводи относно неправилност на решението в тази му част и по-конкретно относно определяне на прекомерно голям размер на издръжката.

Въззивната инстанция намира доводите за неоснователни поради следното :

По силата на чл.143, ал.2 от СК родителите дължат издръжка на своите непълнолетни деца, независимо дали последните са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Тази издръжка е безусловна и се дължи независимо от доходите на родителя. Издръжката е необходима за задоволяване на базови ежедневни потребности на детето от храна, облекло, отопление, както и нуждите на дете на неговата възраст от средства във връзка със задоволяване на индивидуалните физически, интелектуални и емоционални нужди.

По делото се установява безспорно , че и двамата родители работят ,като месечното възнаграждение на ищеца превишава значително това на ответницата. При определяне размера на издръжката е съобразена от районния съд разпоредбата на чл.142 , ал.1 от СК, а именно, че размерът на издръжката се определя от нуждите на детето и възможностите на родителите

му, както и с разпоредбата на 142, ал.2 СК относно минималния размер на издръжката, равна на една четвърт от минималната работна заплата, която за 2021г. е в размер 650.00 лева, респективно минималният размер на издръжката е равна на 162.50 лева. При определяне на конкретния размер на издръжката е установена трайна съдебна практика ,съобразно която при определяне на размера може да се изходи и от други статистически данни като праг на бедност,средна за страната работна заплата ,средностатистически размер на средствата ,необходими за издръжка на един човек в Р България и пр.С оглед на гореизложеното е неоснователен развитият във въззивната жалба довод относно това ,че съдът се е позовал на приемания ежегодно от МС на Р. Б. праг на бедност, който за 2020г е 363.00 лева, а предложението за 2021 г. е 369.00 лева.

Развитото пред районния съд и пред въззивната инстанция възражение относно това ,че бащата осигурява издръжка на пълнолетния си и учащ се син е неоснователно, тъй като тази издръжка, съгласно чл.144 СК не е безусловна и се дължи, ако родителят може да я дава без особени затруднения и ако синът му не може да се издържа от доходите си. По делото не са представени каквито и да било доказателства относно размера на твърдяната издръжка и нейното заплащане.Обратно, издръжката към ненавършили пълнолетие деца е безусловна и с приоритет.

Районният съд правилно е отчел,че ищецът притежава право на собственост върху повече от един недвижими имота, което му дава потенциална възможност за получаване на доходи .

По въпроса за изслушването на двамата родители при решаване на въпроса за режима на лични отношения между детето и родителя, който не упражнява родителските права, е налице практика на ВКС по чл. 290 ГПК - решение № 21/30.01.2014 г. по гр. д. № 5451/2013 г. на IV г. о., решение № 269/31.10.2011 г. по гр. д. № 1420/2010 г., III г. о., решение № 40/15.02.2012 г. по гр. д. № 522/2011 г., III г. о. и решение № 129/19.06.2013 г. по гр. д. № 1119/2012 г., III г. о., решение № 116/16.4.2014 г. по гр. д. № 5156/2013 г., IV г. о., и други. Даденото в тези решения обвързващо тълкуване е идентично и по отмененото, и по действащото законодателство, тъй като разпоредбата на чл. 59, ал. 6 изр. 1 СК възпроизвежда изискването по чл. 106, ал. 3 СК от 1985 г. (отм.). Поради това при дела, с които се разрешават спорове относно

местоживеенето на ненавършили пълнолетие деца, упражняването на родителските права и мерките, при които това става, както и режимът на лични отношения, съдът е длъжен да изслуша родителите, без да има право да преценява дали това е необходимо, или не. Изискването е въведено за да може съдът да добие лични впечатления от родителите, да прецени след непосредствен контакт мотивацията им да поемат грижите по отглеждането и възпитаването на децата и да формира обосновано становище за родителският им капацитет.

По делото е проведено едно-единствено съдебно заседание на 27.05.2021 г. ,в което ищецът се е явил лично с упълномощен от него адвокат ,а ответницата /майката/ не се е явила ,а е била представлявана от упълномощен адвокат .Ищецът /въззивникът/ ,видно от съдебния протокол,не е взел становище по делото и не е пожелал да бъде изслушан по смисъла на чл. 59, ал. 6 изр. 1 СК .Според изложеното във въззивната жалба неизслушването на родителите представлявало процесуално нарушение ,което налага постановяване на решение в полза на ищеца.Въззивната инстанция намира довода за неоснователен ,тъй като съдебното решение се постановява въз основа на събраните по делото доказателства и допускането на процесуално нарушение само по себе си не е самостоятелно основание за отмяна на едно решение и за постановяване на друго в обратния смисъл.Видно от призовките до страните /л.56 и 57 от делото/страните са призовани за с.з.на 19.05.2021 г.,но ответницата не е присъствала в с.з. по неизвестни причини ,а ищецът е присъствал ,но не е пожелал да бъде изслушан .От това процесуално поведение на страните не могат да се правят изводи в полза или вреда на едната или другата страна.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

С оглед изхода на делото и на основание чл.78 ал.3 ГПК Б. АТ. СМ. , ЕГН: ***** следва да бъде осъден да заплати на Д. ИВ. М. с ЕГН:***** направените пред въззивната инстанция разноси за възнаграждение на адвокат в размер на 300 лв.

Водим от горното и на основание Чл.272 ГПК Видинският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №284/02.07.2021 г. по гр.д.№1849/2020 г.

по описа на Районен съд-В. Решението не подлежи на касационно обжалване .

ОСЪЖДА Б. АТ. СМ. , ЕГН: ***** да заплати на Д. ИВ. М. с ЕГН:***** направените пред въззивната инстанция разноси за възнаграждение на адвокат в размер на 300 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване съгласно Чл.280 ал.2 т.2 СК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____